

Priloga Nevin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. decembra

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klek! Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kalendar prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din. Vse države Evrope 25 Din. V Ameriko Severno i Jüžno kak i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred dva dolara. Teva dolara se morata plačati naprej meseca januara vsako leto.

Naročniki se deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštnine, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo küpiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomu Svestvi“ v celo platno vezana z rdečov obrezov 12 Din, z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Pismo iz Chicage.

J. M. J.

Prečastiti gospod plivanoš!

V čast si štejem, da vam smem pali par reči napisati. Že dve leti nazaj, kak sam vam obečala, ka se oglasim večkrat.

Da pa delavske razmere so zdaj jako slabe, komaj telko služimo, ka se preživlamo; pa kak se nam kaže, de šče slabše. Zato se pa žmetno kaj vküp dobi. To van pošilamo en mali dar po Hozjan Adolfi, ka smo vküp nadevali. Darüvali so sledeči:

1.) Veruna Žalig na dva kamlä, prvoga za sebe, drugoga v imeni matere za celo držino Treze Žalig v Črensovcih 24 Dol.

2. V imeni mojega oče za celo držino, za Ivana Horvat v Črensovcih plača hči Bara 12 Dol.

Na Mešno zvezo.

1. Verona Žalig na dve. Prvo za pokojnoga oče, drugo za sebe za srečno zadnjo vüro 5 Dol.

2. Bara Horvat za stariše, za zdravje i boži blagoslov, pa za milost srečne smrti celoj držini. 2 Dol. 50 c.

Za podobo žalostne Matere bože za Črensovsko pokopališče:

Verona Žalig Črensovci 2 Dol., Štefan Sobočan i žena Trnje 1 Dol., Treza Tompa Črensovci 1 Dol., Janoš Žalig i žena Črensovci 1 Dol., Števan Kreslin i žena G. Bistriča 1 Dol., Jožef Kreslin i žena G. Bistriča 1 Dol., Janoš Lajnar i žena Črensovci 1 Dol., Bara Horvat Črensovci 1 Dol. Vse vküp 52 Dol. 50 centov.

Vsi darovniki stanüjejo v Chicagi. Nabrale: Verona Žalig i Bara Horvat. Prosim vas, natisnite v Marijin List imena teh darovnikov, da bo

vsaki znao za njihova dobra srca, ka v tej slabih časaj si odtrgajo od teško zaslužena krajcara i darujejo na dobre namene. Zato pa naj vsem vkup Bog obilno plača.

moje A jas vas pa prosim, spomnite se z méne v molitvi, pa potroštajte betežne stariše. Srce Jezušovo naj vas blagoslovi i naj kraljuje v ce- loj Slovenskoj Krajini. Z Bogom!

Pisala: PARA HORVAT 1843. W. 23. St.
Chicago Ill. U. S. A.

Odgovor. Pismo i dare sprejeli. Vsem se najtoplej zahvalimo za junaške dare: Bog, ki se v smilenosti i dobrotivosti ne da prekositi, bo te junaške darovnike obilno poplačao. Njegova plača je večno. kraljestvo i večna dika njegova na drugom sveti, na tom pa njegovo veliko prijatel- stvo, ki dušo obsiple z vsemi svojimi dari. Kda ešče ednok Bog plačaj povem darovnikom i nabiralkama, naznanim, da je dober Bog že ozdravo stariše nabiralke Horvat Bare.

KLEKL JOŽEF vrednik Marijinoga Lista.

Dari.

I.

Na Dom sv. Frančiška so v dinarai darivali sledeči: Farkaš Magda Hotiza 350, z tem je kupila celi črep; Kolenc Kata D. Bistrica v zahvalo, ka njej na prošnjo svetoga Frančiška stvar občuvana 50; Haj- dinjak Lena i Markoja Kata nabrale v Odrancih 68.50, N. Bednja 10, Mau- đec Kata i Mlinarič Marija Odranci nabrale 177, Cigan Matjaš Žižki v zahvalo za srečno odajo 10, Žižek Mihal Ižekovci v zahvalo za dobljene dobrote 10, Legen Orša Trnje prosi za zdravje 10 Mekiš Roza v Trdkovi nabrala 67.50. Darivali so njoj sledeči: Lang Alojz 2, Črpnjak Jožej 2, Pinter Roza 2, Gubič Marija 2, Rogan Julia 5, Kozar Marija 10, Mekiš Ro- za 30, za pokojno mater Kuhar Katarino da Mekiš Roza 10 i Lang Ja- noš 4.50 din. — Oča sirot povrni vsem obilno!

ODBOR.

II.

Na podporo Marijinoga Lista so darivali v dinaraj: Čačič Jo- žef, plebanoš Črensovci 100 din. — Marija povrni dar!

Vredništvo Marijinoga Lista.

Naročnikom na znanje!

Konec leta je tu. Zadnjo številko Marijinoga Lista vam damo do rok. Z ljubezni do dobre nebeske matere smo vam vse brezplačno pisali, naj hasnimo samo njeni časti i po njej njenoga Jezuš diki, vam pa drage dušice, spravimo pot, štera pela v večno življenje. Pride čas, kda to vse spoznate i te čas je bliži. Vsaki den smo bliže k toj vuri, vsaki den smo bliže k plačili. Te že vidili, kak dobro je bilo biti v službi Marijinoj po Marijinom Listi! Te te vidili, ka so vam spravile vnoge jezere svete meše, štere so se leto za letom za vas služile! Te te na lastnoj sreči mele dobre dušica, dobra Marijina deca, svedočanstvo, kak obilno plačuje Marija za male usluge, za male službe, kak je teh 10 dinarčkov za širjenje njene časti!

25 letnica Marijinoga Lista nam je pokazala, koliko dobrega naroda ma Slovenska Krajina. Jezeri i jezeri so se je vdeležili i v najslabšem vremeni dali potrdilo, ka je vere v njih ne zvünešnjost, nego osvedočenje, ne navada, nego življenje, ka je Marija za nje ne nedosegljiva višina, na štero samo od daleka morejo i smejo gledati, nego da je za nje Marija: mati. Deca ste bili dragi sinovje Marijini i drage hčeri Marijine, deca ste bili, deca smo bili, deca Marijina, štera se je zavüпно vrgla materi v naroče. I naj z teh naroč ne bi nikdar dolprišli, bo skrbo Marijin List v novom i vsakom leti. Zato vas pa prosi vse katoličance lepe Slovenske Krajine, ki ste bili naročniki dozdej, ostanite i naprej! Ki pa neste šče dozdej bili, dajte se vprečiti v presladki jarem Marijin, šteri je tüdi Jezušov i si naročite Marijin list! Prosimo vse častilce Marijine, naj idejo v vsako hišo i lepo prosijo v njenom, Marijinom imeni vsako družino naj vošči 10 dinarov nebeskoj materi na čast.

Če nikaj drugo ne bi dobila za to, že samih nešteto jezerih svetih meš, štere se skoz leto den za dnevom služijo za nje, bi vredno bilo to darüvati. Pa dobijo za te mali dar ešče dosta drugoga. Dobijo vsaki mesec najmenje 20 strani lepoga čtenja, na konci leta pa Kalendar Srca Jezušovoga, šteri sam košta 10 Din. V začetki lela pa dobijo ešče en dar, to je premišlavanje od priprave na srečno smrt. Do meseca januara bo drugi snopič gotov i ga vsi brezplačno dobijo za leto 1931., ki plačajo naročnino.

Koliko pa znese naročnina? Ne več i ne menje kak 10 din. na leto i na konci leta 2 din. poštnine za kalendar. To je na mesec eden dinar. Na mesec eden dinar što ne bi vüpaol dati svojoj dragoj materi Mariji?

Draga deca Marijina, zglasite se pri širitelaj Marijinih Listov i naročite si vsi Marijin List. Mate ga čas plačüvati vsaki mesec po en dinar. Plačate na mesec samo eden dinar i za to dobite 240 strani čtenja v M Listi, velik kalendar i knjižico „Priprava na smrt“ i Nas ne sprejmete?!

Ki pa šče na lastni račun meti Marijin List, plača 15 dinarov naročnine i dobi za to ceno Marijin List, Kalendar i „Pripravo na smrt“. Poštnine njemi ne trbe plačüvati!

Dragi širitelje lepo vas prosimo v Marijinom imeni, vzemite si v roke palico i podajte se na pot pa iščite düše za Marijo! Iščite düše za čtenje Marijinoga Lista! Iščite düše, ki si naročijo Marijin List! Idite! Marija naj vas vodi!

Vrednik Marijinoga Lista v Črensovcih.

VSEBINA :

Mamika, če bi jaz noč bio.	Stran 1	Adventska spoved.	„ 11
Blagoslov svetoga Oče.	„ 2	Življenjepiš Chambon Marije	
Pobožne misli za mesec december.	„ 2	Marte, laične sestre reda	
Mešna Zveza Marije Pomočnice.	„ 4	Marijinoga obiskavanja	„ 12
Blaženi Bosko Ivan.	„ 7	Misijonski glasi.	„ 13
Sv. meša.	„ 9	Najsvetejše Ime Jezušovo.	„ 14
Naročnikom, širitelom i dopisnikom.	„ 11	Od „Doma sv. Frančiška“	„ 14
		Cerkveni glasi	„ 15

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz noč bio . . .

Mamika, če bi jaz noč bio, bi tista noč šteo biti, v šteroj si ti svojega Jezusa rodila. Sveta noč, blažena noč bi jaz šteo postati. V začetki je bila tista noč jako žalostna. Z svetim Jožefom si iskala mesto, kde bi prišeo naš mili Zveličiteo, tvoj dragi sinek na svet i nesi ga najšla. Vsake dveri so se zaprle pred njim, ki je vrata za večno življenje; vsako ognjišče je vgasnolo pred njim večnov svetlostjov; vsaka svetloba je potemnela pred njim, večnov svetlostjov; vsaka hiša njemi je odpovedala prostora, njemi, ki da mesto vsakoj duši v blaženoj nebi, če ga lübi; vsaka vüsta so prepovedala, ka bi se pri njih zglaso tisti, ki ma reči večnoga življenja; vsako srce se je zaprlo pred tistim, šteroga Srce se je za vsakoga odprlo na svetom križi. Siromaška mamica! Siromaški ajtek, sveti Jožef! Keliko sta trpela to noč! Tüdi jaz ščem trpeti, naj samo pride Jezusek k meni i k vsakoj duši! Noč ščem biti, v šteroj me vsi ostavijo, vsi zavržejo, se vsi z mene spozabijo, samo naj stem pomagam Jezusi, ka more priti na svet, na grešni svet. Ščem trpeti, naj more Jezusek z vama v duše priti i tem prinesiti tisto, ka je vama prineso: mir svoj boži, samoga sebe. Noč božična ščem biti, naj Jezusek ma okoli sebe milijone i milijone človečih angelov i angelskih pastirov. Sveta noč ščem biti, naj me Jezusek obišče, naj si leže v jaslice, v moje srce, naj se povije v moje plenice: v moje sične žele, ki iščejo samo njegovo čast i zveličanje duš. Sveta noč ščem biti, mamika, naj se oglasijo boži angelje i spevlejo večno Glorio, ka na njeno vižo prido i dare prinesejo pasterje: dühovniki. I njihovi dari so živa vera, trdno vüpanje i goreča lübezen v njihovih vernikaj. Sveta noč ščem biti, naj šče nema marha pride i slüži mamika zlata, tvojemi Jezuseki, to je zato ščem trpeti kak si ti z svetim Jožefom ponižanje i trdosrčnost, naj prido ubogi grešniki, ki so kak živina zablodili na pravo pot, i najdejo Jezuseka po pravoj pokori. Lepo te prosim dobra mamika, daj mi z tebov i svetim Jožefom iskati mesto za Jezuseka v temnoj noči, štere zadnji deo pa naj bo močno razsvetljen pri mojoj

zadnoj vūri z obiskom sv. Družine i tak se mi naj začne več-
ni božič z vami: Jezuš, Marija, Jožef!

Jezuška je rodila
V štalci mamika Marija, . . .
Srečna, radostna je bila . . .
To naj bi bio deo i sina . . . !
Jezuš te bo deo moj sladki,
Če zavrže stvor me vsaki . . .

* * *

Z tov poniznostjov postlala
Jezuški Mamka zlata.

Srčen.

Blagoslov svetoga Oče.

Sveti Oča, Pij XI. so poslali vredniki Marijinoga Lista ob 25 letnici Marijinoga Lista potom Njeg. Ekscelence nuncija H. Pellegrinettija v Beogradi sledeče pismo: Sveti Oča od radosti, ka Marijin List, ki že 25 let izhaja, Blažene Device Marije čast, ka sredstvo za poglobitev življenja po katoličanskoj veri močno razširja, blagoslovijo vse tiste, ki Marijin List pišejo, čtejo i širijo, naj bi se najsvetejša Mati častila i nasledovala za diko i vero Kristušovo.

Od najslajšega Jezuš ti vse dobro želem

V Kristuši vdani

HERMENEGILD PELLEGRINETTI, apostolski nuncij.

Za to veliko odlikovanje bodimo zahvalni s tem, da bomo goreče častili Blaženo Devico Marijo z naročitvov Marijinoga Lista i vrela molili za sv. Očo i celo Matercerkev.

VREDNIK.

Pobožne misli za mesec december.

Advent. Advent pomeni „prihod“. Jezuš čakamo, da bi prišeo, zato zovemo te čas, za čas prihoda. V temi se služijo zornice, zato, ka je ladna tema greha na sveti prle kak je on prišeo. „Angeo Gospodov“ se molí po vsakoj zorjanici, zato ka je po Mariji prišeo Sin boži, naš mili Zveličiteo na svet. Jaz tak čakam dušice, Jezuška, kak ga je mala sveta Trezika čakala. Ona je dosta duševnih dobrot želela od njega. Tak ga čakajmo vsi. Duševne dobrote: čistost, poniznost, krotkost, gorečo želo po sv. prečiščavanji i spodobne reči želimo, ka nam je naj prinese Jezušek, najbolje pa naj nam prinese stanovitnost v dobrom, ka nikdar v smrten greh ne spadnemo, ka srečno vmerjemo.

Nevtepeno poprijetje Blažene Device Marije. Jedino ona je takša. Nišče drugi. Samo ona ne je mela poprijetnoga greha ni eden

hip na duši. Vse ove človeče duše so ga mele, tudi duše tih največjih svetnikov. Kak velika čast za njo i za nas! Za nas tudi, ar je ona naša mati. Naša mati je tak lepa, ka se sunce more skriti pred njenov lepotov. Naša mati je tak lepa, ka je vredna postala biti mati samoga Boga. Se ti ne veselíš toj velikoj diki tvoje nebeske matere? Jaz se njej tak veselím, kak se njej je sveti Jožef veselio. On „jo je za svojo vzeo“, pravi sveto Pismo. Tudi mi jo za svojo vzemimo i jo kak svoj najdragši kinč spravajmo, ka nam je nikša skušnjava ne vzeme, posebno pa ne nečista skušnjava. To naj bo naše veselje!

Božič. Jezusek je prišeo na svet! V štali se je narodo, v plenice je bilo povit i v jasii ga je položila siromaška mati. Siromaški sveti Jožef njemi je dvoro. Siromaški pastirje so ga molili. Pa ti ne bi siromaštva ljubio, bi ti mrmrao proti njemi ali bi pa siromake sovražo, kda Bog siromaštvo tak počasti? Bi ti bio trdi do siromakov te, kda Bog vso svoje nebesko bogastvo ta da za nas siromake? Bi ti te zaničavao siromake, kda te Bog po svojem siromaštvi pride bogatit za večne čase? Ljubimo siromake! Jezusa, Marijo i svetoga Jožefa v njih ljubimo i počastimo!

Sveti Štefan prvi mantrnik. Kamenjali so ga ar je vervao v Jezusa. Vmorili so ga tisti, ki so Jezusa sovražili. Jezus ga je krepo pri vmiranji. Vekomaj je srečen sveti Števan za par vürno trpljenje. Vekomaj so nesrečni njegovi nespokorjeni sovražniki za par vürno veselje, ka so ga z sveta spravili. Šteri so na bošem? Vidiš duša moja, kak velika noraost je zavolo ljudi Jezusa zavrčti i kak velika dika je zavolo Jezusa ljudi ne bogati, kda nas od Jezusa vkraj vlečejo i na krive poti spravljajo? Zato pa ravnajmo se po zgledi Svetoga Štefana i zatrpimo raj smrt, kak pa bi sveto katoličansko vero zatajili. Časi so hüdi i moremo biti na vse pripravleni! Keliko mantrnikov je rodila Mehika! Keliko jih še rodi Rusija! Vsi so vekomaj počaščeni pred dobrim Bogom! Vsi so vekomaj srečni! Vsi tisti so pa vekomaj osramočeni, ki so jih mantrali i bodo vekomaj grozne moke trpeli, če se ne spokorijo. Pa mantrniki postanejo samo tisti, ki se držijo Jezusa. Pregarjalci mantrnikov so pa tisti, ki se Jezusa ogibljejo. Lehko ti je najti pravo pot, po šteroj se pride do mantrništva. Drži se Jezusa!

Sveti Janoš apoštol. Jezusov najljublenejši vučnik je bio. Zakaj ga je pa lübo Jezus posebno? Čisti mladenec je bio. Te kratke reči vse povejo. Meo je düšo i telo čisto, nevraženo, nevtepeno, nečisti greh ne ga zamazao. Kratki, a mogočen navuk za mladino! Čista naj bo, pa de jo Jezus posebno lübo. Ne je tista največ vredna dekla, štera se najlepše oblači, ali pa ma najlepši obraz, ali najlepše spevle ali je najbogatejša. Največ vredna je tista dekla, štera je najčistejša. I ravno tak je tisti dečko največ vreden pred Bogom i vsakim poštenim človekom, ki svoj ledičen stan obdrži v nevtepenosti, ne pa tisti, ki se najjakše oblači, ki je najboljši plesec, ki je najmočnejši i najdelavnejši. Jezus da prednost čistosti.

Nedužna dečica. Herod jo je dao spoklati, ar je iskao Jezusa. Pa ti ga ne najšeo. Jezus je pobegno v Egipt. Rešila sta ga Devica Marija i sveti Jožef. Kak lepi navuk. Če ti Herod, to je skušnjava šče vzeti Jezusa po smrtnom grehi, nikdar ti ga ne bo mogla, če ga izročiš Mariji i svetomi Jožefi, to je če v skušnjavaj njeva zoveš na pomoč. O düšica včini to vsaki hip, kda čutiš to najmenšo skušnjavo. Par kratkih reči te reši i ti spravi dugo, večno življenje. Nikaj nemata tak radiva Dev. Marija i sv. Jožef, kak Jezusa i ravno zato niedne prošnje tak radiva ne poslüneta, kak ravno te, v šteroj njiva prosiš, naj ti rešita Jezusa.

Staro leto ali Silvestrovo. Grešen svet je tak obhaja, ka lum-
ple i ide v novo v smrtnih grehaj. Pravi krščeniki pa delajo nači. Ti de-
lajo račun na staro leto. V teh računaj poglednejo ka majo za ostalih du-
gov v starom, to je keliko hvale, keliko molbe, keliko zadoščenja morejo
dobromi Bogi prikazati. Zato pa molijo i ga prosijo na staro leto, ka je
čuva vsega hūdoga v novom, najbolje pa nagle, nepripravne smrti. Z to
pobožnostjov plačujejo ves svoj dug.

Mešna Zveza Marije Pomočnice.

Mešna zveza Marije Pomočnice v „Mar-
tinišči“ je bila odobrena od vrhovnoga sale-
zijanskoga predstojnika i potrđjena od kn-
zoškof. ordinarijata v Maribori (7. dec. 1929,
i 17. jun. 1930. št. 692/29—2.)

PRAVILA.

1.) 15 let vsako nedelo se služi v Mar-
tinišči edna sv. meša za duševne i telovne
potrebe kotrig.

2.) Okoli 3000 sv. meš darujejo vsako
leto vsi duhovniki salezijanske družbe po
sveti za vse pokojne kotrige Mešne zveze.

3.) Vpišejo se lahko živi i pokojni — tudi
večkrat i z različnimi nakanenji.

4.) Kotrige te zveze bodo mele tao v vseh
molitvaj i dobrih delaj, ki se vršijo v Mar-
tinišči i v vseh salezijanskih zavodaj po sveti.

5.) Kotrige plačajo 12 Din. letno. Čas pla-
čüvanja trpi 10 let. Cela šuma je 120 Din.,
ki se tudi naednok lahko plača.

6.) Za nabiralce i širitele mešne zveze se
bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na
Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo
Pomočnico.

7.) Šuma, ki se nabere, bo služila samo
v te namen, ka se rešijo dugovje Martinišča
i se to dozida.

Blaženi Ivan Bosko i Marija Pomočnica
naj razijeta poseben blagoslov na vse da-
rovnike!

Spomeniki dragim pokojnim.

Dragim, ki so se presili v vekivečnost, spomenike postavlamo. To je
lepa navada skoro vseh narodov.

Mož, ki se je aldüvao za domovino stem ka je posveto njoj svoje
življenje, zasluži takši spomenik. Domovina njemi ga postavi, da se tak
zahvalno skaže za dobrote, štere je dobila od njega.

Vojak prelije svojo krv na bojišči. Domovina i rojstni kraj se
spomnita na njega. Postavita njemi spomenik v zahvalo, drugim pa v
spodbüdo.

Deca postavljajo spomenike svojim dragim starišom, ali pa svojim
dobrotnikom, šterim so dužni zahvalnost skazati.

Takši spomeniki bi mogli zrasti iz src. Samo tak bi meli kakšo vrednost. Če bi je pa postavili zavolo sveta, za volo ljudi, ne bi meli nikše vrednosti, zlasti pa za pokojne ne, če bi ravno iz samoga srebra i zlata bili napravleni. Spomenik pokojnim hasni v keliko so združena z njim almoštvo, molitev, aldov sv. meše i druga dobra dela, ki po božoj dobroti pridejo do naših dragih onkraj groba. Če mi dobrih del ne bi aldüvali za nje, potem bi spomeniki stali za nas naši pokojni nikaj nebi meli od njih.

Vüpamo se, ka so naši dragi preminoli v milošči božoj. Dühovníki so je obiskali v smrtnom betegi, so njim odvzeli breme grehov i je potolažili z Jezušom samim, ki je šteo biti njihov tovariš na poti v vekivečnost. Zna pa tüdi biti, ka so te zadnje tolažbe ne meli. Smrt jih je nagloma pobrala, a obžalüvali so svoje grehe i kazali želo do sv. spovedi. Tüdi tü mamó vüpanje, ka so ne skvarjeni. Dober Bog po svojem neskončnom smilenji ne zavrze düše, samo, či se ta konči pred smrtjov spokori ino povrne k njemi.

Düše tistih, ki so se lepo spovedali svojih grehov, ali pa obžalüvali i meli volo spovedati se, so ne pogüblene. A ostane na vekšem vsem — tüdi tistim, ki so sveto mrli v nogo i v nogo duga, šteroga morejo plačati Božoj pravici v purgatorijomi do zadnjega krajcara. Skoro vsi bodo meli tao v strašnih purgatorijomskih mokaj po navuki sv. Ambrozija, ki pravi: „Leži sem najšeo deviške düše, ki so svojo čistost neoskruejeno obvarvale, kak pa spokorne düše, ki bi zadosta pokore včinile za svoje grehe.“

Zato njim pomagajmo z molitvov. To bo lepi spomenek našim dragim pokojnim. Sv. Ferenc Ksáverij je z zvoncom v rokaj hodo po mestaj, kje je oznanüvao sv. evangelij i je proso ljudi, da bi molili za düše v purgatorijomi. V mesti Malaka je navada, štero je on vpelao, ka vsakši večer ide mož po vulicaj z lampašom i z zvoncom v roki i kriči: „Molite za purgatorijomske düše!“

Šče lepši spomenek našim dragim pokojnim je aldov sv. meše.

Sv. Monika je na smrtnoj posteli pravila sv. Augustini: „Pokopajte moje telo tam gde ščete; jas vas samo zato prosim, ka se me spomnite pri oltari Gospodovom.“ To nam tüdi pravijo purgatorijomske düše. Po smrti ne potrebüjemo ne vencov, ne dragocenih spomenikov z marmora nego daritev sv. meš. Rešilna krv Jezuša Kristuša naj pride po sv. mešaj na nas. Ta nas bo ohladila i očistila — bo obalila vse naše duge i nam odprla nebeska vrata,

Casar Lotarij je meo lübezen do pugatorijomskih düš i je dao vsakši den služiti sv. mešo za nje, sam je pa pobožno moló med tov sv. mešov zato, ka bi njim Bog po tom najvekšem aldovi olajšao trpljenje.

Sv. Gregor piše, kak je nekša žena zgübila svojega moža i misleč, ka je mrtev, je pogostoma dala služiti sv. meše za njegovo düšo. Mož je pa bio v robstvi zvezan v težke verige. Po robstvi je pripovedavao ženi, ka so žmetni lanci vsigdar čüdežno spadnoli iz njega, gda je ona dala služiti sv. mešo za njega. Sv. Lenart pa trdi po navuki Sv. Hieronima, ka v purgatorijomi düša ne čüti trpljenja te gda se slüži sv. meša za njo i ka med vsakšov sv. mešov se jih v nogo oslobodi iz strašnoga trpljenja i ide vživat nebesko veselje. Zato je pa Blaženi Ivan iz Avile z milim glasom proso na smrtnoj posteli tiste, ki so ga pitali, ka si žele po smrti: „Sv. meše, sv. meše dajte služiti za mojo düšo!“

Spomnimo se svojih pokojnih starišov, svojih dedekov i mamic. Spomnimo se svojih dobrotnikov. Življenje i vzgojo mamó od njih. Pripravili so

nam streho i morebiti bogastvo. Živeli so za nas — bole za nas, za naše telovno dobro ka za svoje duše. Zdaj trpijo v purgatorijomi i nas prosijo za pomoč.

Bratovčine živoga rožnoga venca, drüge bratovščine i družbe kak i celi zmislite si na svoje pokojne brate i sestre. Pomagajte njim priti iz strašnoga trpljenja vu vekivečno blaženstvo.

Vsakša hiša, vsakša družba ali bratovčina naj pomaga svojim pokojnim. Znana vam je mešna zveza Marije Pomočnice. V Martinišči se 15 let

Jezuška je rodila Devica Marija,
V jasli ga položila, v plenice povila.
Svete duše so se zbrale okoli njega.
Si ti tudi med njimi? Ali nega za te mesta?

vsako nedelo darujejo sv. meše tudi za nje i okoli 3000 sv. meš se daruje vsako leto do konca sveta za vse tiste, ki so vpisani. Ne je to velka pomoč za naše pokojne? Bi njim mogli postaviti lepši spomenik kak je te? Vpišite je i naveke vam bodo zahvalni!

Opomba: Što šče vpisati ali pokojne ali pa žive v Mešno zvezo, naj se obrne na tiste, ki so za to določeni v vsakšoj fari ali pa naj pošle njihova imena i svoj točen naslov na: Mešno zvezo Marije Pomočnice — Martinišče v M. Soboti.

V Martinišči je v začetki šolskoga leta bila velka nevolja. Trgovci, podjetniki, majstri so hodili eden za drugim prosit novoga gospoda ravnatelja, ka bi njim plačali duge. Kasa je bila prazna i sirmak gospod so jih ne mogli zadovoliti, čeravno bi radi.

Bl. Don Bosko se je v takših prilikaj obračao s svojimi dečki k Mariji Pomočnici i ona ga je rada poslušnola — mi smo se pa obrnoli k Don Boski, k našemi dragomi oči, ki je pri Mariji v nebesaj. Začnoli smo moliti z vsemi našimi dečki devetdnevnicu pred telovnimi ostanki (relikvijov) našega Bl. očo i čutili smo včas i prvi den kak da bi nas božala njegova očinska roka.

Z vlč. g. ravnatel voditeo Mešne zveze M. P. sta šla v Črensovce k mnogočastitomi g. Kleklni, ustanoviteli Martinišča. On se je živo začno zanimati za naše sirmaštvo i nam je obečao svojo posebno pomoč. Bio je Bl. Don Bosko, ki se je oglašao z nebes.

Bl. Don Bosko šče nam je nekaj lepoga i velkoga poslao v toj devetdnevnicu. Zdaj šče nemremo v javnost dati, liki prosimo vse dobre duše, zlasti pa kotrige mešne zveze M. P., ka naj zmolijo Oča naš i Zdravo Marijo na čast Bl. Don Boski. To ka je zdaj lepa miseo i plemenita žela naj postane kak najprle dejstvo! Potem objavimo v veselje vseh.

Bratovčina živoga rožnoga venca pristopa k mešnoj zvezi. Več rož iz Gor. Lendave i z Beltinec je plačalo celo šumo 120 Din., da bi tak tao mele v Jezušovom aldovi v življenji i po smrti. Bog daj, ka bi je vse rože živoga rožnoga venca nasledüvale!

Št. Vogrin, salezijanec.

Blaženi Bosko Ivan.

Prve senje.

Svetniki, posebno tisti ki so vnogo molili i premišlavali, so meli večkrat prikazni, v šterih njim je Bog razodeo stvari štere naš razum večkrat nemre razmeti.

Tüdi bl. Ivan Bosko je vnogo molo i premišlavao ali delao je ešče več. On je bio prav za prav svetnik neprestanoga dela.

Tüdi njemi je Bog razodeo vnoge stvari od njegove bodočnosti i od njegove družbe i vnogo drugo. Pa Bog kak da njemi nebi šteo jemati časa za delo. njemi te stvari ne razodevao med molitvami liki v oni par vüraj, štere si je blaženi privoščo za počinek. I tak je tüdi bl. Bosko imenüvao ta razodetja ali prikazni iz poniznosti senje.

Prve senje nam etak sam pripovedavle:

„Gda sam meo okoli devet let, sam meo edne senje, štere so mi ostale celo življenje v živom spomini. V senjah se mi je tak vidlo, ka sam

na ednom velkom travniku blizu naše hiše. Po travniku se je rivala sentsam vnožina dečakov. Edni so se smejali, drugi so se igrali, a vnoži so preklinjali. Vrgeo sem se med tiste ki so preklinjali, začno kričati nad njimi i biti je s pesnicami. Na ednok stopi pred mene lepi mladi človek. Bio je oblečen v lepi dugi plašč. Obraz se njemi tak sveto, ka sam ne mogeo gledati v njega. On me je pozvao po imeni i mi zapovedao voditi te dečake. Pravo mi je: Ne s plüskami liki s prijaznostjov i lübeznijov si moraš pridobiti te svoje prijatele. Začni je včasi včiti kak grdi je greh i kak lepa i dragocena je krepost. Ves zmešan i prestrašen sam odgovoro, ka sam jez srmaški nevučeni dečak i nevem včiti te dečke krščanskoga navuka. Med tem so prišli vsi oni dečacije k onomi gospodi ki je gučao z menov. Jaz sam nato pitao gospoda: Pa što ste vi, ki mi zapovedavlete nemogoče stvari?

Ravno zato, ar se ti vidi to nemogoče, moraš s pokorščinov i z včenjom napraviti te stvari mogoče

Gde i kak bi se jaz mogo včiti?

Jaz ti bom dao Vučitelco, štera te napravi modroga. Brez te Vučitelce postane vsakša vučenost norost.

Pa što ste vi, ki tak gučite?

Jez sam Sin One, štero te je tvoja mati včila pozdravlati trikrat na den.

Moja mati mi brani brez njenoga dovoljenja gučati z ljudmi, štere ne poznam, zato mi povejte svoje ime.

Kak se zovem, pitaj mojo mater.

I v toj sekundi sam zagledno poleg Gospoda edno prelepo Gospo. Njena obleka se je svetila, kak da je napravljena iz sami zvezd.

Gospa me je lübeznivo prijela za roko i mi pravla: Gledaj! Jaz poglednem okoli i vidim ka so vsi oni dečacije odbežali. Na njüvom mesti sam vido šereg koz, psov, mačk, medvedov i raznih drugih živali.

Vidš, to je tvoja njiva, na njoj moraš delati mi je pravla Gospa. Bodi ponizen, žilav i močen: i to ka boš vido, ka se zdaj zgodi z temi živalmi, to moraš ti napraviti z mojih sinov.

I vido sam kak so se vse te živali na ednok spremenile v lepe i krotke ovce štere so pribežale okoli onoga Gospoda i Gospe i lepo meketale kak da bi jiva pozdravlane.

Zdaj sam jaz začno jokati i proso sam Gospo, naj guči tak ka bom razmo, ar sam do zdaj nikaj ne razmo od vsega ka sam vido i čüo.

A ona mi položi roko na glavo rekoč: Kda de čas, boš vse to razmo.

Nato me je nikši ropot prebüdo. Meni se je vidlo, ka me bolijo pesnice od vdarcov i ka me pečejo lica od plüsk, štere sam dobo od onih dečakov. Tak sam bio prevzet od onoga ka sam senjao, ka sam ne mogeo več zaspati.

Zajtra sam pripovedavao, ka se mi je senjalo. Brata sta se mi smejala. Joško je pravo: Ti boš pastir koz, ovc ali kakših drugih živali. Anton me je zbodo: Mogoče boš poglavar razbojnikov. Mama je pravla: Što zna, če ne bo dühovnik. Stara mati pa, ki je bila jako modra čeravno ne znala ne čteti ne pisati, je zaključila: Na senje nesmемо nikaj dati.

Jaz sam mislo ravno tak, kak mamica, a vseedno, ne sam mogeo pozabiti te senje.

Jaz nesam več govoro od teh senj i tüdi moji domači so pozabili na nje. Gda sam pa leta 1858. bio zavolo naše (salezijanske) družbe v

Rimi pri papi, so sv. Oča želeli, ka bi njim povedao, vse tüdi ono, ka bi moglo meti v mojem življenji tüdi samo senco nadnaravnoga. Tak sam njim pripovedavao tüdi te senje i sv. Oča so mi zapovedali, ka je moram napisati.“

To je napisao sam don Bosko. To je bila prav za prav prikazen i ne senje. Tisti Gospod kak se lahko razmi iz senj, je bio sam Jezuš, a Gospa Preblažena Devica Marija. Ona je vodila bl. Ivana Boska skoz celo njegovo življenje. Z Njenov pomočjov je zvršo vse ono ogromno delo, na štero je bio pozvani i z Njenov pomočjov je delao brezšteviline čüde. Marija njemi je bila zaistino prava Pomočnica. (Dale).

Sv. meša.

Gospod je povedao ednok priliko od skritoga kinča. Nekši človek najde pri oranji na njivi kinč. Od veselja, da je najšeo kinč, oda vse svoje verstvo i küpi tisto njivo, gde je bio skriti tisti kinč. — Kristuš misli tü na bože kraljevstvo — skriti kinč je bože kraljevstvo.

Iz te prilike se lepo vidi, kak velka je vrednost i lepota božega kraljestva. Vredno je vse aldüvatl, da dosegnemo te kinč.

Te kinč bi lahko primerjali še z drugim dragocenim bogastvom, ki je nam vnogim krščenikom skrito — s sv. mešov. Sv. meša je zaistino prekrasen džündž na polji Cerkve, pa denok tak vnogim nepoznani i skriti. Premišlavajmo malo od toga kinča.

Kak je nastanola i ka je sv. meša? Na to pitanje nam naj da odgovor Kristuš sam.

Gda je Kristuš javno nastopo, je zbrao okoli sebe lüdi i jim predgao od božega kraljestva. Delao je čüde, da bi z njimi potrdo svoje bože poslanstvo. Nekak po ednom leti svojega javnoga delüvanja jim oblübi nebeski krüh. V sinagogi v Kafarnaumi drži pred židovi važen govor i v tom govori oblübi nebeski krüh, krüh življenja. Na veliko začüdenje navzočih židovov pravi: „Krüh pa, šteroga bom jaz dao, je moje meso za življenje sveta.“ (Jan. 6. 5.) Židovom je ne šlo v glavo, da bi oni Jezušovo meso jeli i pili njegovo krv. Kristuš je to dobro vido pa denok niti reči ne vzeo nazaj, nego še ponovo svojo oblübo: „Zaistino, zaistino, povem vam: če ne bote jeli mesa Sina človečega i pili njegove krvi, ne bote meli življenja v sebi. Što je moje meso i pije mojo krv, ma večno življenje i jaz ga bom obüdo na slednji den. Da moje meso je zaistino jestvina i moja krv zaistino pitvina . . . što je te krüh, bo živo na veke.“

Mimo teh reči ne smemo iti glühi i slepi. S temi rečmi nam je Kristuš povedao vse. Večno življenje bo meo, ki bo jo njegovo telo. Šteri pa toga nebeskoga krüha ne bo jo, nemore meti vüpanja na večno življenje.

Jasno je povedao Gospod te reči, da bole ne mogeo. Želo je, da bi ga vsi razmili, da ne bi v tak važnoj reči nastanole dvojščine. Pa denok, ka nam pravijo evangelistje? Židovje so eden za drugim zapüščali sinagogo. Ne so sprejeli Jezušovih reči. Tüdi vnogi vučeniki so ga zapüščali. Čeravno so že teliko lepih navukov čüli od Gospoda i vidili teliko čüd, ki jih je on napravao, denok se jim je Jezušova oblüba vidla nemogoča.

Jezuš je to vido, pa denok niti reči ne spremono, nego jim je püsto na volo. Če ščejo, lahko idejo, ali pa ostanejo. Ostalo je samo 12 apoštolov. Na te se obrne Jezuš i njim pravi: „Ščete me tüdi vi zapüstiti?“ S

tem njim je povedao, da lahko idejo, če ga neščejo razmeti. I Peter odgovori v imeni vseh: „Gospod, h komi naj idemo? Reči večnoga življenja maš i mi verjemo . . .“

K polnočnici idejo dobre'dušice! Devica Marija i sveti Jožef njim pokažeta Jezuška.

Meseci so tekli, minolo je leto, Gospod je stao pred svojov smrtjov. Znao je, da se bo mogoel ločiti od zemlje, od svojih apoštolov, zato jih šče ednok zbere pri večerji. Vse je kazalo, da se ma nekaj velkoga zgoditi. Gospod njim pravi: Srčno sem želo toga vüzemskoga agnjeca jesti z vami, prle kak bom trpo.“ (Luk. 22, 15.) Najprle so jeli vüzemskoga agnjeca, ki so ga Židovje mogli jesti vsakše leto v spomin na rešitev iz egiptovskoga robstva.

Po toj večerji, ki je bila samo začetek, opere Jezuš apoštolom noge, nato vzeme krüh, se zahvali, ga razlomi i ga da vučenikom z rečmi: „Vzemite i jejte, to je moje telo, ki bo za vas darüvano (najmre s smrtjov). Nato vzeme kelih, se zahvali, njim ga ponüdi i pravi: „Pijte s toga vsi, ar to je moja krv novoga zakona, ki bo za vnoge prelejana v odpüščanje grehov.“ I šče dodene: „To delajte v moj spomin!“ Vučeniki so jeli njegovo telo i pili njegovo krv, tisto telo i krv, ki je bilo na drugi den darüvano na križi.

Kristuš je naročo apoštolom pri zadnjoj večerji, naj to delajo na njegov spomin. To zapoved so apoštolje spunjavali i za njimi spunjavlejo njihovi nasledniki-dühovniki, v imeni vsega lüdstva še dnesden pri sv. meši.

Sv. meša je teda ponavljanje zadnje večerje Kristušove z apoštoli i je z ednim spomin na najveško žaloigro, ki se je zgodila pred 1930 leti, gda je hüdobno lüdstvo križalo samoga Boga. Sv. meša je aldov (žrtev), s šterim se našemi Zveličiteli najlepše zahvaljüjemo za njegovo odrešenje. Zato je sv. meša Bogi najbole dopadlivi način češčenja i po njoj nam deli največ milosti

Vdeležüjmo se sv. meš z vsov pobožnostjov, zbranstjov i poniznostjov.

Naročnikom, širitelom i dopisnikom

želemo blažene božične svetke i milostipuno novo leto! Marija naj vam vsem da maloga Jezušeka na tom i ovom sveti! Prosimo vas, da nam ostanete verni i v novom leti, kak ste bili dozdej! M. List.

Adventska spoved.

Pri nas v Slovenskoj Krajini, hvala Bogi, ešče cvete teliko žive vere, ka naš dober katoličanski narod opravi adventsko spoved tüdi. Takše bi na prste lahko prešteli, šteri bi se odtegnoli toj svetoj spovedi. Ne bode zato odviše, če ob toj priliki spregovorimo par reči od pripravljanja za spoved i od same spovedi po navuki svete Materecerkve.

Priprava. Moli pred spovedjov, prosi svetoga Düha, da te presveti, ka boš znao dobro preglednoti svojo düšno vest i prav iz srca obžalüvati svoje grehe i se jih spovedati. Ne so potrebne za to duge molitve. Zadoštüje edna Zdrava Marija, naj se samo pobožno opravi. Po toj molitvi začni si grehe pregledjüvati. Misli na zadnjo spoved i obrvim to pregledni, jeli si vse grehe povedao pri njej? jeli si vse obžalüvao? i jeli si naloženo pokoro zvršo? Ki sam rad zpüsti bar samo eden smrten greh, od šteroga je znao, ka je smrten greh, ali vseh smrtnih grehov ne obžalüje, to je nema vole, da bi je ostavo, i ki naložene pokore nešče sprejeti i

zvršiti, se je nevedno spovedno i veliki smrten greh včino, pa je dužen zadnjo spoved ponoviti. Če je pa že več spovedi opravno po takšoj nevednoj spovedi, je dužen vse te ponoviti. Potem si pregledni vse ostale grehe. Šterih nesi včino, jih ne pravi! Zberi si v spomin, štere grehe si včino i kelikokrat, pa če je kakša obtežilna okolščina poleg, to deni zraven. Takša je na priliko, če što v cerkvi kaj vkradne ali na pokopališči, če stariša vdari, če do roda ma nečisto poželenje itd. Ar te okolščine spreminijo formo greha, zato se morejo posebi naštetii.

Spoved. Pri spovedi povej vse jasno, ka si kriv. Ostalo vse izpusti. To se ne tiče spovednika, ka ste kühali ali keliko kokoši maš, ali če je šo te že dež ali ne. Povej samo grehe, štere si včino ali včinila pa kelikokrat. Za te ti pa more žao biti. Žaluješ pa te za nje, če se ti mrzijo, če maš v srci volo raj mreti kak samo eden smrten greh več včiniti. Žalovati pa moreš zato, ka si svojega dobroga, neskončno svetoga Boga ražalo, ali ka si si večni ogenj spravno, ka si zgübo lepa nebesa. Poleg toga požalüvanja moreš šče tüdi obečati dobromi Bogi, ka več ne boš grešio i naloženo pokoro moreš sprejeti pa jo lepo zvršiti. Če ti ne bi bilo mogoče zavolo istinskoga zroka pokore naložene sprejeti, prosii spovednika, ka ti drugo naložijo. Takšii zrok je na priliko, če ne veš šteti, pa ti molitev iz knige naložijo i kaj spodobnoga.

Po spovedi. Daj hvalo, ka šo ti grehi odpüščeni i bodi veseli, ka si tak veliko miloščo dobo, pa se pripravljaj z neskončnov radostjov na sprejem dragoga Jezusa po sv. prečiščavanji.

Življenjepiš Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XVIII.

Kak je spunila sestra Marija Marta Jezušovo naročilo?

Malo poznej se je Gospod z sledečov prošnjov obrno do nje: „Hči moja, ka želeš, jeli to, da si z menov na križ pribita, ali pa da si odičena?“ „Oh dober moj Jezuš, rajši na križ pribita! Rajši ščem trpeti, kak si ti trpo za mene!“ . . . „Če boš trpela tak, kak sem jaz trpo za tebe, te se z vsakim tvojim djanjom meni moreš dopadnoti i mi ni edne žrtve ne smeš odpovedati“ . . . Na te reči je sestro Marijo Marto v srci naednok velika bojazen obišla i je v toj naštela vse svoje falinge, štere so njoj zadeva na poti božih milosti. „Tvoje falinge se bodo na sodnji den vse odkrile — pravo je krotki Vučiteo — nego na tvojo i mojo diko!“ . . . Sprejemem vsa tvoja djanja, vso tvoje trpljenje, na hasek grešnikov i v očiščelišči trpečih düš, ali tesno moreš biti združena z mojim Srcem, i z mojimi ranami, da boš popolnoma edna z menov! Od mojega Srca ne smeš vkraj iti, da te ti ne morem naznaniti, ka želem.“ „Dober Vučiteo, vči me na katekizmu“ — je prosila nekoč božega Vučitela v detinskoj nedužnosti i batrivnosti. „Pridi v svoj stan“ — odgovoro njej je Jezuš i njej je med tem pokazao svoje rane — „pridi v svoj stan, tam vse najdeš.“ „Jaz bom tvoj vučiteo i te navčim, kak se moreš žrtvüvati za mene i svojega bližnjega.“ „Gledaj na križ, te ti bo kniga! Vsaka prava znanost v preučavanji mojih ran stoji. Če bi je vsako stvorjenje preučavalo, bi v njih zadosta najšlo,

ne bi njemi bila potrebna druga kniga. Svetniki moji z te knjige čtejo i bodo na veke čteli, to morete i vi želeti i po njej hrepeneti, štero se pa tudi navčiti morete.“ „Če zajimate z mojih ran, Križanomi boše postane“, njej zavŕpno odgovoro dober Jezuš. Zatem se pa obrno do našega ustanovitelja, ki je pri toj prikazni bio navzoči z rečmi: „Glej sad tvoj! Edna zmed tvojih hčer, štera zajimle krv mojo iz mojih ran, ka bi jo dŕšam podnŕdila i mojoj pravičnosti zadostila.“ (Dale.)

MISIJONSKI GLASI

Predstave i igra v misijonskoj službi. Filmske predstave, to je predstave potom elektrike na platni, kde se gibljejo osebe i šče gučijo, potem pa igre ali muzike, lahko pomagajo misijonarom pri širjenji vere. Misijonar salezijanske družbe Albiseti je poslao iz Sangraduora v Braziliji zanimivo poročilo od te reči. Kda so na filmi predstavljali Kristušovo rojstvo i trpljenje, so domačini z pobožnostjov sledili predstavi. Kda je prišlo na vrsto, kak da Herodeš kralj vmarjati nedužno dečico, jih je misijonar komaj mogo pomiriti. Vervali so pa samo te, kda so za platno poglednoli i tam nikoga ne vidili. Pa k platni tudi neso vŕpali vsi. Samo ti srčnejši so se vŕpali bližati a ne brez orožja. Predstave so jih tak genole, ka neso šteli iti domo. Jestu so si prinesli v dvorano i tŕ bili celi den do pozne noči, dokeč neso vsi vse vidili. Gda je ednok godba na gosli igrala, kda so vidili kakši glas ma les, so se tak začudili, da so začeli jokati i se z čelom tal dotikati.

Nova pozvanja iz Slovenske Krajine. V prvih dnevaj meseca novembra sta vzeli slovo dve dekli iz Črensovske fare i tri iz bližnjega Medjimurja i so odpotŕvale v Italijo, kde so vstopile v misijonsko družbo Marijinih hčeri, štero je ustanovo blaženi Don Bosko. Šla je iz Trnja Sobočan Elizabeta, iz Črenovec pa Čurič Roza. Bog je zove v samostansko življenje, mogoče v daljne kraje na misijonsko pole ali pa v domači kraj za misijonarke. Kamakoli, mi njim želemo dŕha blaženoga Don Bosko, ka do ljubile žensko mladino i misijonarile med njov, ka bi postale deklev prave Marijine hčeri. Pisale so nam iz svojega novoga doma, naj se jih ne spozabimo, pa naj njim tudi poskrbimo kakši kotiček, kam se ednok morejo potegnoli. Mi njim odgovorimo, ka na kotiček mislimo, samo naj bodejo vrele, svete device, vse drugo pa že poskrbi dobra mati nebeska za nje i za nas. Molimo za nje i tudi one naj molijo za nas!

Najsvetejše Ime Jezušovo.

XII.

Dovršimo premišljanja od najsvetejšega imena Jezušovoga. Vsaki mesec smo mislili na nje. Naj nam plača z tem našo gorečnost, dober Jezuš, ka nas varje proti vsakomi grehi, posebno pa, ka nas varje proti razžalitvi njegovoga svetoga imena, ka je po nepotrebnom, nevrednom nikdar ne imenujemo. Zvršimo pa svoja premišljanja z tem, ka posvetimo svojo skrb ešče ednoj našoj dužnosti do toga svetoga imena. Ešče edno dužnost mamó do Jezušovoga presvetoga imena. I ta obstoji v tom, ka moremo živeti za nje.

„Sovražili vas bodo zavolo mojega imena, što pa bo stanoviten do konca, bo zveličan.“ (Mat. 10. 22.) Ka pomenijo te Gospodove reči? To ka se za Jezušovo ime mora trpeti. Življenja brez trpljenja nega. Zato trpeti za Jezušovo ime pomeni živeti za nje. Življenje za Jezušovo ime je trpljenje. Ali kak velika tolažba nam je dana z večno istinskimi rečmi: „Što bo stanoviten do konca, bo zveličan.“ Ki bo v celom svojem življenji prenašao križe i težave, naj samo odiči dobroga Jezuš, bo zveličan. Kak velika sreča nas čaka, večna sreča, če živem za Jezuš. Trpeti vročino i mráz, siromaštvo i zametavanje, trpeti betege i nesreče, trpeti skušnjave i žalosti, trpeti nezahvalnosti i preganjanje, trpeti v žitki i ešče na kraji žitka na smrtnoj vūri, naj se Jezuš samo ne razžali, naj se njegovo sveto ime samo odiči, naj se njegove zapovedi verno zdržavaju dūšice, to je življenje za Jezuš, za njegovo sveto ime, to življenje slūži večno diko, če je stanovitno.

Gda se je dober Jezuš prikazao sv. Pavli apoštoli na poti v Damask, kda je te ešče kak Paveo preganjao njegove kršćenike, njemi je naznano po Ananiji: „I jaz njemi bom pokazao, keliko more trpeti za moje ime.“ (Djanje Ap. 9. - 16.) Za Jezušovo ime se tak žive, ka se trpi za nje. Če drugoga trpljenja ne bi bilo, zadosta je, kak Jezuš sam pravi, vsakoga dnevna njegova nevola. Zadosta je vsaki den premagati hūdo i delati dobro. To je tista nevola, od štere dober Jezuš guči i po šteroj nevoli se odiči njegovo presveto ime, mi pa zveličamo.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se slūži vsaki tjeden edna sveta meša od listimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo slūžila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Molimo za pokojnoga dobrotnika. Novembra 9. je zatisno oči k večnomi počitki naš goreči nabiralec Horvat Sabo Ignac iz Gornje Bistrice. Pokojni je bio dober kmet i ga ne bilo sram se pobrigati za sirote i njim

spravlati vküp dare za zidanje njihovoga doma. Dober katoličanec je bio, ki je v življenji pokazao tisto, ka je vervao v srci. Vsem svojim domačim je na smrtnoj vüri naračao, naj bogajo cerkev i poštüjejo dühovnike. Z temi rečmi se je poslovio od toga jalnoga sveta po večkratnom sprejemani svetih svestv i se preselo v domovino Večnoga dühovnika, Oče sirot po plačilo. Obilno naj njemi bo to. Vsem dobrim düšam ga v molitev zročimo, posebno pa sirotam. Molite za svojega dobrotnika!

Molimo za živočo dobrotnico! V samostan Marijinih hčeri je stopila naša goreča nabiralka, Čurič Roza iz Črensovec. Kda se njej za vno-ge trüde prav lepo zahvalimo, njej želemo stanovitnost v popolnoj lübezni do Boga! Drage naročnike pa prosimo, predvsem pa sirote, naj molijo za dobro düšico, da bo svoj cio dosegnola.

Novi črep. Veliko zahvalnost je pokazala dobromi Bogi Farkaš Magda iz Hotize. Obečala njemi je, ka će ozdravi, küpi eden črep. Dober Bog jo je poslüšno i ona je spunila svojo oblübo. Hvala lepa!

Sirote se povnožavaju, naj bi se tüdi dari za nje. Občina Črensovci je pali dobila edno siroto. Plantavo sirotiko, štera nema ne miloga ne dragoga, v taligaj vozijo od hiše do hiše, ar ne more hoditi. Jeli kak žalostno je to? Ravno tak nam javljajo iz lžekovec, ka tam so tüdi dobili edno siroto, štero morejo od hiše do hiše hraniti i srčno želejo, da bi se hitrej spovao dom, kama bi jo dali na oskrbo. I keliko je takših sirot! Čo nam vsaka velika kmetija da en črep ali 650 dinarov, vsaka srednja 100 dinarov i vsaka sirotika 20 dinarov v petih letaj mamó dom za sirote. Ste že spunili to svojo düžnost?

Naj smileni Jezuš na smilenost do sirot gene vsako srce, prosi

ODBOR.

J. KONTLEA

Blagoslavljanje prve javne kapele, postavljene na čast svetoj maloj Trezike v Žižkih.

Novembra 6. se je radost priselila v občino Žižki. Pred desetimi leti v hladnom vremeni je vodo veliki sprevod čistite šolske sestre, svetoga Frančiška dühovne hčeri v Žižke, kje so kak prve redovnice prevzele vodstvo katoličanske šole v Slovenskoj Krajini. Po preteki desetih let se pali pomika istotak v hladnom jesenskom vremeni sprevod že proti lastnoj hiši čistitih sester od šolskoga poslopja. Zbrala se je šolska mladina i zbrali so se občani. Vsi so šli k stanüvanji čistitih sester. Zakaj? Blagoslovila

se bo njihova kapela. Na čast Jezušekovej Treziki so jo postavile, ki njim je bila tolika dobrotnica v teh desetih letaj.

Na blagoslovitev so prišli preč. g. dekan Baša Ivan iz Bogojine. Pomagali so njim trije domači duhovniki i poznej so prišli tudi g. Bakan Jožef, prefekt Martihišča iz Sobote. Zbrana šolska mladina i verniki so na g. dekana čakali na šolskom dvorišči. Tü jih je pozdravila hčerka pokojnoga Kralj Števana, Rozina s sledečimi rečmi:

„Prečastiti gospod dekan! Prečastita duhovščina! Dragi verniki!

Naša mala občina Žižki ma dnes veliko veselje. Veseli se, da sme v svojoj sredini pozdraviti gospoda dekana, ž njimi zbrano duhovščino i veliki broj vernikov, ki so prišli vsi samo zato, da se vdeležijo našega veselja. Ka je pa pravzaprav naše veselje? Kapelo bomo blagoslavljali, kapelo, v šteroj Jezuš pride v našo občino i bo v njej stalno prebivao. Velika sveta Terezija si je štela v najvejšo radost, če je mogla kje postaviti novo svetišče za Jezusa. Njena duhovna hčerka, mala sveta Terezija, Jezušekova Terezjka deli duhovne matere radost, ar se njej na čast posvečtije dnes prvi oltar, prva kapela v Slovenskoj krajini, v šteroj bo Jezuš prebivao. Naša mala občina je bila tak srečna, da je prva sprejela v Slovenskoj krajini družbo častitih šolskih sester pod svojo streho. Koliko dobra so nam včinole v 10 letaj hčere svetoga Frančiška. Svoje delüvanje koronajo dnes z tem, da postavijo v svojoj hiši kapelo našoj ljublenoj maloj svetoj sestrici, sv. Treziki na čast, ki nam je bila vsikdar pomočnica i priprošnjica pa nam tudi v bodoče bo. Ve ž njov Jezuš pride k nam stanüvat. Da nas to vüpanje ne bo vkanilo, ste nam porok vi, prečastiti g. dekan, ki ste pri slabom zdravji z velikom lübeznostjov do dobroga Boga i svojega lüdstva se k nam potrudili, da nam blagoslovite kapelico i nam prinesete Jezusa v njo. Bog vam plačaj to lübv! V znak zahvalnosti vam poklonimo te skromni šopek i vas zagotavljam, da kak so v lepoj složnosti zbrane rožice toga šopka, tak bomo tudi mi deca z našimi stariši, brati i sestrami zbrani pri dragom Jezusi v složnoj lübezni. Stariše i častite sestre bomo bogali. Cerkev poštväli, domovino lübili. Z tem darom zahvalne lübezni vas, prečasti gospod dekan, pozdravljamo i vas prosimo z prečastitov duhovščinov, i zbranimi verniki, da dobi po vaših molitvaj hiša častitih šolskih sester, ki je i naša: Jezušov blagoslov i njega samoga. Prosimo vas pridite!“

Narod z šolskov dečicov je duhovščino sprevodo v kapelico, štero so g. dekan blagoslovili. Po blagoslovi so držali zbranim lepi govor, v šterom so je opominali naj bodejo stanovitni v dobrom, zato ka so časi hüdi. Zatem so služili sveto mešo, pri šteroj so blagoslovili hoštije za Najsvetejše. Med svetov mešov je spevao Črensovski pesmarski zbor pod vodstvom gospoda Luthar Štefana, šolskoga upravitela prav lepo.

Poleg više imenüvanih gospodov se je vdeležo blagoslovitve tudi g. Baša Ignac, veterinar, brat gospoda dekana.

Častite sestre so goste i svoje dobrotnike pogostile. Pri poslovitvi se njim je č. prednica Pavel Ladislava toplo zahvalila za vse trüde i dobrote, štere so družbi skazali.

Namen, za šteroga se je molilo te den, je bio, naj po svetoj Jezušekovej Treziki pride njeni düh v Slovensko Krajino, ka de te kraj pun njene gorečnosti za čast božo i zveličanje düš do konca sveta. Prva njena kapela naj nam strosi to rožico ž njenih radodarnih rok!